

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/36/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121210461
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8121210461.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: Ing. K. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., R. XX, zastúpený: JUDr. Maroš Piľa, MPA, nar. 05.10.1983, bytom Bratislava, Podzáhradná 2, proti žalovanej: Mgr. K. F., rod. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., A. XX, zastúpená: Mgr. Marcel Kandrík, advokát, so sídlom Sladkovičova 8, Prešov, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 06.04.2022 č.k. 11C 93/2021-144, jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Priznáva žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že novovytvorená parcela CKN XX/XX - ostatná plocha o výmere 3467 m2 znázornená na Geometrickom pláne D. I. s.r.o. č. XXXXXXXX - XX/XXXX úradne overeného 27.06.2016, ktorá vznikla z parcely CKN XX/X o výmere 5 m2 zapísanej na LV č. XXX, k.ú. H. a z časti parciel CKN XX/X o celkovej výmere 867 m2 zapísanej na LV č. XXX, k.ú. H., z ktorej sa pre novovytvorenú parcelu vyčleňuje 729 m2, z časti parcely CKN XX/X o celkovej výmere 872m2 zapísanej na LV č. XXX, k.ú. H., z ktorej sa pre novovytvorenú parcelu vyčleňuje 755 m2, z časti parcely CKN XX/X o celkovej výmere 872 m2, z ktorej sa pre novovytvorenú parcelu vyčleňuje 784 m2, z časti parcely CKN XX/XX o celkovej výmere 872 m2 zapísanej na LV č. XXX, k.ú. H., z ktorej sa pre novovytvorenú parcelu vyčleňuje 819 m2 a z časti parcely CKN XX/XX o celkovej výmere 387 m2 zapísanej na LV č. XXX, k.ú. H., z ktorej sa pre novovytvorenú parcelu vyčleňuje 375 m2 patrí do dedičstva po nebohom C. G., nar. X.XX.XXXX, zomrelom XX.XX.XXXX. Vyslovil, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že predmetom konania sa stala novovytvorená parcela CKN XX/XX nachádzajúca sa v kat. úz. H., vytvorená pod geometrického plánu z časti iných parciel s tým, že táto novovytvorená parcela bola súčasťou pôvodnej mpč. XXX/XX, kat. úz. H.. Súd prvej inštancie sa predovšetkým zaoberal námietkou žalovanej vo vzťahu k prekážke právoplatne rozsúdenej veci podľa § 230 CSP s ohľadom na existenciu predchádzajúceho sporu medzi stranami sporu, ktorý bol vedený na OS Prešov pod sp. zn. 13C 306/2004. Súd prvej inštancie uviedol, že táto námietka opodstatnená nie je. Zdôraznil, že v predchádzajúcom spore predmetom konania bolo určenie vlastníckeho práva k tým istým nehnuteľnostiam, ale priamo v prospech žalobcu, v tomto spore je však predmetom sporu určenie vlastníckeho práva nie žalobcu, ale ide o určenie rozsahu dedičstva vo vzťahu k jeho právnenému predchodcovi. Navyše k zamietnutiu žaloby v predchádzajúcom spore došlo z dôvodu nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu a absencie jeho naliehavého právneho záujmu

na určovacej žalobe, a to z dôvodu, že priamo žalobcovi nesvedčil žiadny titul nadobudnutia vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti, ktorá mohla nanajvýš patriť do dedičstva po jeho právnom predchodcovi, otcovi, keďže súdne konanie nemôže nahrádzať dedičské konanie. K zamietnutiu žaloby teda nedošlo z dôvodu, že by súd v predchádzajúcom spore záväzne posúdil vlastnícke právo právneho predchodcu žalobcu, aj keď súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku sa zaoberal aj týmto posúdením, avšak toto uviedol len pre úplnosť a teda navyše.

3. Súd prvej inštancie ďalej k veci samej uviedol, že z komplexného vyhodnotenia konkrétnych listinných dôkazov mal za nepochybné, že prídelcom bol otec žalobcu a že pridelené pozemky zodpovedali parcele neskôr označenej ako EKN XXX/XX (mpč. XXX/XX), kat. úz. H. a tej zodpovedali okrem už zdedených pozemkov, ktoré v súčasnosti žalobca vlastní, aj sporné parcely zodpovedajúce novovytvorenej parcele CKN XX/XX geometrickým plánom, ktorý tvorí prílohu žaloby. Pokiaľ ide o výmer z 18.03.1948 uviedol, že bolo bežné označovanie pridelených poľnohospodárskych pozemkov podľa prídelového plánu, v ktorom boli parcely označené nie číslom pozemnoknižnej parcely ale iným číselným označením podľa prídelového plánu s vyznačením výmery, keďže v právnej úprave bol stanovený limit pre prídel, ktorý nemusel byť totožný s výmerou príslušnej pozemnoknižnej parcely. To, že otcovi žalobcu sa pridelila mpč. XXX/XX, resp. jej časť, neskôr označená pod EKN XXX/XX vo výmere 218011 m² vyplynulo z LV č. XXX, kat. úz. H. (č.l. 19 spisu), na ktorom bol ako výlučný vlastník zapísaný otec žalobcu na základe spomínaného výmeru. Na základe takto vydaného výmeru sa otec žalobcu stal vlastníkom sporného pozemku od roku 1948 a nie je zrejmé, na základe čoho k časti takto nadobudnutého pozemku bolo zapísané vlastnícke právo na československý štát. Išlo o parcelu KN XX - ihrisko vo výmere 7945 m², ktorá bola zapísaná na LV č. 1, kat. úz. H. vo vlastníctve bývalého čl. štátu - MNV H., avšak na tomto liste vlastníctva nie je zapísaný žiadny titul nadobudnutia vlastníctva. Následne bol tento majetok delimitovaný na Mesto D.. Podľa súdu prvej inštancie Mesto D. je iný subjekt ako bývalý československý štát, a preto niet dôvodu, prečo by Mesto D. nemohlo vydržať vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorá bola zapísaná do jeho vlastníctva na základe delimitačného protokolu. Ten bol realizovaný k 15.04.1992 a od uvedeného dátumu začala plynúť desaťročná vydržacia doba pre Mesto D.. Mesto D. sa dôvodne mohlo domnievať, že je vlastníkom delimitovaného pozemku, keďže predtým bol zapísaný na liste vlastníctva v prospech československého štátu, zároveň však súd skonštatoval, že nebola zachovaná desaťročná vydržacia doba, keďže najneskôr v roku 1997 otec žalobcu žiadal Mesto D. o majetkovoprávne vyporiadanie tohto pozemku, upozorňoval, že je jeho vlastníkom a v dôsledku toho sa nemohlo stať Mesto D. vlastníkom sporného pozemku ani titulom vydržania pre neuplynutie desaťročnej vydržacej doby.

4. Pokiaľ ide o ďalšiu námietku žalovanej strany s tým, že dražbu sporných pozemkov v minulosti nikto nenapadol v osobitnom konaní o neplatnosť dražby, a preto ich platne v dražbe nadobudla spoločnosť DOBRO s.r.o. ako vydražiteľ a neskôr od nej žalovaná. Aj túto námietku súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú. Uviedol, že žalovaná a jej právny predchodca touto skutočnosťou argumentovali aj v predchádzajúcom spore OS D. sp. zn. 13C/306/2004 obzvlášť po vydaní uznesenia NS SR sp. zn. 3Cdo/186/2010, ktorý síce uviedol, že v konaní o vydanie veci nie je možné prejudiciálne riešiť otázku platnosti dobrovoľnej dražby a dospieť k záveru o jej neplatnosti, zároveň však dovolací súd zdôraznil, že pri rozhodovaní bol viazaný rozsahom vymedzeným dovolacou otázkou, a preto sa nemohol zaoberať tým, aké právne dôsledky má pri dobrovoľnej dražbe skutočnosť, že oprávnená osoba neuplatnila právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby na súde do 3 mesiacov od príklepu a ani tým, kto je oprávnený navrhnúť dražbu a kto je jej účastníkom. Podľa súdu prvej inštancie aj pri tomto rozhodnutí dovolací súd považoval za problematické, ak navrhovateľom dražby nehnuteľnosti nie je ich vlastník (ako v tomto prípade žalovaná), keďže v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z. ním môže byť len vlastník alebo záložný veriteľ. Ani toto rozhodnutie Najvyššieho súdu SR teda podľa súdu prvej inštancie nedalo odpoveď na všetky relevantné otázky a navyše nie je ani záväzné pre rozhodovanie v tomto spore, ktorý je iný než spor predchádzajúci.

5. Súd prvej inštancie uviedol, že odpoveď na nedoriešené právne otázky pre tento spor však poskytlo neskoršie uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/20/2011 z 18.12.2012, ktorého závery sú plne akceptovateľné aj pre tento prípad. Zdôraznil, že spomínaným rozhodnutím sa posudzovala žaloba o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, pričom v priebehu súdneho konania bola uskutočnená dobrovoľná dražba, ktorej účastníkom žalobca nebol a ktorý nepodal žalobu o neplatnosť dražby. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí poukázal na určitú paralelu a zároveň rozdiely medzi dobrovoľnou dražbou a dražbou vykonávanou v exekučnom konaní. Mal za to, že zo znenia zákona č. 527/2002

Z.z. nemožno bez ďalšieho vyvodit' záver o tom, že by dobrovoľná dražba mala viesť k nadobudnutiu vlastníckeho práva aj od nevlastníka, a teda že by došlo k prelomeniu zásady, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv, než má sám. To znamená, že ani platná dobrovoľná dražba, proti ktorej v lehote uvedenej v § 21 citovaného zákona nebola podaná žaloba o neplatnosť, nemôže spôsobiť nadobudnutie vlastníckeho práva vydražiteľom, ak navrhovateľ dražby alebo záložca nebol sám vlastníkom predmetu dražby. Opačnému výkladu by okrem toho, že mu chýba zákonný podklad, bránil aj článok 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorého musí byť výklad zákonov v súlade s ústavou. Zdôraznil, že dovolací súd poukázal na to, že dobrovoľná dražba, podľa ktorej navrhovateľom nie je skutočný vlastník, je konaním, ktoré sa vedie absolútne mimo vôle bez pričinenia skutočného vlastníka, bez akejkoľvek predbežnej kontroly súdu alebo iného orgánu verejnej moci, výlučne pod kontrolou dražobníka, ktorý je súkromnoprávnym subjektom, ktorý vykonáva túto činnosť ako podnikanie a teda za účelom dosiahnutia zisku. Je pritom nezlučiteľné s ústavnou zásadou rovnosti všetkých subjektov v právach, aby mohlo konanie určitých subjektov zasahovať do právneho postavenia tretej osoby bez jej súhlasu. Dovolací súd teda dospel k záveru, že názor o prelomení zásady „nemo plus iuris“ nepodaním žaloby o neplatnosť dražby je nesprávny a zdôraznil pritom, že sa nezaoberal otázkou platnosti dobrovoľnej dražby, ktorú nie je možné riešiť v tomto konaní ani ako otázku prejudiciálnu.

6. Súd prvej inštancie preto v tomto spore si v celosti osvojil právne závery a zdôvodnenie uvedené v spomínanom uznesení NS SR sp. zn. 2MCdo 20/2011, navyše ak v danom prípade uskutočnená dražba vyznieva špekulatívne. Uvedené uviedol preto, že účelom každej dražby je čo najvyššie speňaženie draženej veci, zvlášť ak navrhovateľom dražby je jej vlastník, čo v tomto prípade navrhovateľom dražby bola žalovaná. Súdu prvej inštancie nebol vysvetlený dôvod uskutočnenia tejto dražby a zistené skutočnosti vyvolávajú závažné pochybnosti o poctivosti jej realizácie, keď najnižším podaním bola cena pozemkov ohodnotená znalcom na 3.500.000 SK a pozemky sa vydražili za 1 SK spoločnosťou, v ktorej sa neskôr stal jej jediným spoločníkom manžel žalovanej, pričom ako záujemca sa na dražbe zúčastnila len táto spoločnosť. Právny zástupca žalovanej sa k účelu dražby vyjadroval rôzne. V predchádzajúcom konaní OS Prešov sp. zn. 13C/306/2004 tvrdil, že žalovaná nemala žiadne záväzky, v tej istej veci neskôr na Krajskom súde v Prešove tvrdil, že mala záväzky voči vydražiteľovi aj voči 1. tenisovému klubu a na pojednávaní v tomto spore si už na nič nepamätal. Aj keby bolo pravdou, že žalovaná mala záväzky voči spomínaným spoločnostiam, nemožno považovať za logický postup ich vyrovnania prostredníctvom dražby, keďže záväzky sa bežne vyrovnávajú iným - zmluvným spôsobom a nie dražbou, na ktorej by sa mali zúčastniť aj ďalšie osoby, iba ak by žalovaná vedela, že iná osoba ako vydražiteľ sa na dražbe nezúčastní, čo by len nasvedčovalo tomu, že dražba bola vykonávaná. Tomu nasvedčuje aj to, že pozemky sa vydražili len za 1 SK, aj keď mali neporovnateľne vyššiu hodnotu, ale aj skutočnosť, že v oznámení o dražbe sa konštatuje, že hodnovernosť údajov v katastri nehnuteľností ohľadom predmetu dražby je spochybnená v súdnom spore 13C/306/2004, avšak navrhovateľka dražby prehlásila, že sa nejedná o také vady predmetu dražby, ktoré by zamedzovali možnosť predmet dražby dražiť. Takéto hodnotenie je prekvapujúce, ak 3. osoba v súdnom spore si uplatňuje vlastnícke právo k predmetu dražby, a to žalovaná považovala za irelevantnú skutočnosť pre dražbu. Pozornosti súdu prvej inštancie neuniklo ani to, že v predchádzajúcom spore po tom, čo sa žalovanou stala Mgr. F. žiadala dvakrát o odročenie pojednávaní určených na 22.10.2007 a 10.12.2007 stále z dôvodu PN, ani na jedno z týchto pojednávaní sa nedostavil ani jej právny zástupca. Tento prišiel až na pojednávanie 11.02.2008, na ktorom oznámil, že Mgr. F. už nie je vlastníkom sporného pozemku a predložil zápisnicu o dražbe. Dražba sa uskutočnila 17.09.2007 a teda žalovaná a jej právny zástupca boli nečinní vo vzťahu k súdному konaniu 13C/306/2004, hoci im nič nebránilo oznámiť súdu túto skutočnosť, preto súd prvej inštancie túto nečinnosť vnímal ako snahu žalovanej, aby uplynula trojmesačná lehota na podanie žaloby o neplatnosť dražby a aby sa žalobca o tejto lehote nedozvedel. Toto sú všetko okolnosti, ktoré nasvedčujú nie poctivému, ale špekulatívnemu konaniu žalovanej v súvislosti s dražbou, ktorému nebolo možné poskytnúť právnu ochranu, keďže žalovaná sa ním vedome snažila ukrátiť žalobcu, respektíve jeho právneho predchodcu na jeho vlastníckych právach. Preto iný výklad než ten, že spornou dražbou nemohla spoločnosť DOBRO s.r.o. sa stať vlastníkom pozemkov, keďže navrhovateľka dražby nebola ich vlastníkom, naviac po zohľadnení skutočností vyvolávajúcich pochybnosti o poctivom správaní v súvislosti s dražbou, by bolo v rozpore s princípom spravodlivosti, ktorý patrí k základným princípom právneho štátu.

7. Súd prvej inštancie tak v danom spore dospel k záveru o vlastníctve sporného pozemku otcom žalobcu. Nebolo preukázané, že by sa ním stalo Mesto D., resp. československý štát. Žalovaná to napokon ani netvrdila a nespochybnila toto skutkové tvrdenie uvedené v žalobe. Uvedenému nasvedčuje

aj vyjadrenie zástupcu Mesta D. v predchádzajúcom spore, ktorý na pojednávaní v novembri 2005 uznal vlastnícke právo žalobcu a aj 18.01.2006 uviedol, že všetko speje k mimosúdnej dohode. Všetky ďalšie prevody vlastníckeho práva - kúpna zmluva, ktorou Mesto D. predalo sporné pozemky 1. tenisovému klubu Prešov, ktorý nesplnil svoj zmluvný záväzok vysporiadania s vlastníkmi pozemkov, ale následne ich daroval žalovanej, sú absolútne neplatné. Prevádzajúci týchto zmlúv neboli vlastníkom prevádzaného - sporného pozemku, preto sú tieto zmluvy absolútne neplatné pre rozpor s § 39 OZ, keďže boli uzavreté v rozpore so zásadou „nemo plus iuris“. V rozpore s touto zásadou bola realizovaná aj dražba na návrh žalovanej, hoci nebola vlastníkom dražených pozemkov, teda nemohla byť navrhovateľom dražby podľa § 7 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z. a vzhľadom na vyššie uvedené právne závery vyplývajúce predovšetkým z uznesenia NS SR sp. zn. 2MCdo 20/2011 vydražiteľ - DOBRO s.r.o. sa nemohla stať ich vlastníkom na úkor skutočného vlastníka - otca žalobcu, a preto následne nemohla tieto pozemky ani platne previesť znovu na žalovanú. Žalobu považoval súd prvej inštancie za dôvodnú a mal aj za preukázanú existenciu naliehavého právneho záujmu na takomto určení podľa § 137 písm. c/ CSP.

8. O trovách tohto konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP s tým, že súd prvej inštancie nezistil žiaden dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne.

9. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná, ktorá navrhla, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, aby žalobu zamietol alebo aby rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a uplatnila si náhradu vzniknutých trov konania. Rozsudok súdu prvej inštancie napáda z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP a podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Žalovaná uviedla, že nadobudla sporné pozemky na základe darovacej zmluvy z 21.12.2016. Súd prvej inštancie sa podľa jej názoru vadne vysporiadal s nadobudnutím vlastníckeho práva právneho predchodcu žalobcu. Otec žalobcu ako poručiteľ sa nikdy hodnoverným a preukázateľným spôsobom nechoval ako vlastník týchto pozemkov, čo namietalo aj Mesto D., na ktorého prešlo vlastnícke právo z československého štátu a hlavne Okresný súd D. v rozhodnutí sp. zn. 13C 306/2004, ktorý nadobudol právoplatnosť 27.07.2017. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku poukázal na možné vydržanie vlastníckeho práva Mesta D. a poukazoval na delimitačný protokol. Treba zdôrazniť, že nikde v spise nie je hodnoverným spôsobom napadnutá dobromyseľnosť oprávnenej držby Mesta D. v priebehu jeho desaťročnej doby jeho vlastníckeho práva zo strany právneho predchodcu žalobcu. V spise sa nachádza len žiadosť o majetkovoprávne usporiadanie nehnuteľností - odpoveď z 28.10.1997, avšak samotná žiadosť v spise absentuje. Okrem iného, z tejto odpovede, ktorá bola adresovaná C. G., nikde nevyplyva, že by sa pán C. G. domáhal vydania týchto nehnuteľností ako hodnoverný vlastník. Z odpovede Mesta D. vyplýva, že právny predchodca žalobcu nevedel preukázať žiadnymi listinnými dôkazmi nadobudnutie svojho vlastníckeho práva. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s otázkou dobromyseľnosti držby Mesta D. a jeho právneho predchodcu odo dňa uzatvorenia kúpnej zmluvy č. XX/XXXX až do doručenia žaloby vo veci OS Prešov 13C 306/2004. Súd prvej inštancie sa len stotožnil s tvrdeniami žalobcu uvedenými v žalobe. Jeden z právnych predchodcov žalovanej nadobudol vlastnícke právo vydržaním a to najmä z toho dôvodu, že otec žalobcu ako domnelý vlastník, sa nechoval ako obozretný vlastník a nikdy sa reálne nedomáhal časti svojho vlastníckeho práva tak, aby bolo bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že sa cíti byť vlastníkom. Ďalej dňa 17.09.2007 boli sporné pozemky scudzené na základe prechodu vlastníckeho práva, ku ktorému došlo z dôvodu príklepu licitátora na dražbe a touto skutočnosťou sa zaoberali súdy v konaní OS Prešov sp. zn. 13C 306/2004. V predmetom konaní vyslovil dovolací súd záväzný právny názor, že neplatnosť dobrovoľnej dražby sa nedá prejudiciálne skúmať v žiadnom inom konaní ako v samostatnom konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby podľa § 21 zákona č. 527/2002 Z.z. Poukazuje na absolútne fabulácie prvoinštančného súdu ohľadom účelovosti a pokutnosti uvedenej dobrovoľnej dražby. Nakoľko sa nevedelo konanie o neplatnosť dražby, súdy nemali nikdy k dispozícii dokumentáciu ohľadom priebehu a konania celej dobrovoľnej dražby. Tvrdenia súdu o tom, že právny zástupca žalovanej tvrdil na pojednávaní v konaní 13C 306/2004 rôzne skutočnosti, neznamená, že tieto skutočnosti boli vždy úplné. Právny zástupca žalovanej, ktorý je zhodou okolností právnym zástupcom z konania 13C 306/2004, ako aj osobou dražobníka spomínanej dobrovoľnej dražby, konal vždy na pokyn klienta a v medziach jeho záujmov. Právny zástupca nikdy nevypovedal ako svedok a ani v súčasnosti ako svedok vypovedať nemôže. Na pojednávaní 06.04.2022 došlo podľa názoru žalovanej k procesnému excesu, ktorý spôsobila sudkyňa, keďže v priebehu konania sa začala pýtať právneho zástupcu na okolnosti, ku ktorým sa nemohol a nevedel vyjadriť. Právny zástupca nie je svedok, nie je povinný vypovedať pravdu, je limitovaný záujmom klienta, ktorého zastupuje a jeho vyjadrenia vo vzťahu k okolnostiam a udalostiam nemajú žiadnu právnu váhu vo vzťahu k jeho vyjadreniam ako dôkazu, ktorý môže vykonať len v postavení svedka, pokiaľ vystupuje ako advokát. Iba ak by bol právny zástupca

zbavený mlčanlivosťou, vtedy by nemohol byť právnym zástupcom účastníka a zároveň by vystupoval ako svedok po poučení, vtedy by musel vypovedať pravdu a nič nezamlčovať. Preto názory súdu k dobrovoľnej dražbe zo 17.09.2007 sú len osobným útokom sudkyne Wildeovej, ktorá vec rozhodovala. Jej zatrpknutá zlosť sa prejavila v odôvodnení rozsudku, že právnemu zástupcovi žalovanej strany nič nebránilo oznámiť skutočnosť konania dražby. Vtedajší právny zástupca by porušil advokátske povinnosti, pokiaľ by konal v rozpore so záujmami klienta a mohol by sa dopustiť až činnosti, ktorá je sankcionovaná tvrdšie ako predpismi o advokácii. Pokiaľ ide o uznesenie NS SR sp. zn. 2MCdo 20/2011, ktorého závery aplikoval súd prvej inštancie, žalovaná zdôrazňuje, že je to rozhodnutie z doby, ktoré je predmetom vyšetrovania viacerých protiprávnych činností civilných sudcov na Najvyššom súde SR. Predsa nemôže si žiadny priemerne inteligentný človek dokázať spojiť výslednicu, že na jednej strane bude dobrovoľná dražba považovaná za platnú, na druhej strane na základe tejto dražby nenastanú žiadne účinky. Toto stanovisko Najvyššieho súdu SR žalovaná nepovažuje vôbec za prameň múdrosti. Podotkla, že aj NS SR vo svojej právnej praxi môže šíriť tzv. právne dezinformácie. Poukazuje na to, že v Exekučnom poriadku je v § 12 ods. 1 písm. b) upravený minimálny limit poistenia exekútora pre prípad spôsobenia škody vo výške len 100.000 eur. Už z tejto výšky poistného plnenia vyplýva, že dobrovoľná dražba má podstatne väčšiu právnu ochranu ako exekučná dražba a samotný zákonodarcu jej z uvedeného hľadiska pripísal vyššiu hodnovernosť ako ostatným druhom dražieb. Najvyšší súd SR akosi opomenul vo svojom odôvodnení uviesť, že aj generálna exekúcia, ktorá je nadradená všetkým exekúciám, a to je konkurz, sa nespája podľa Exekučného poriadku, ale správca konkurznej podstaty alebo reštrukturalizačný správca pri predaji majetku postupuje podľa zákona 527/2002 Z.z. buď v postavení dražobníka alebo musí uzatvoriť zmluvu o vykonaní dobrovoľnej dražby, kde takúto dražbu vykonáva znovu len ako dražobník. Okrem iného je slušné uviesť, že žalobca a jeho právny predchodca mali minimálne do roku 2004 možnosť domáhať sa ochrany na všeobecnom súde podľa ustanovení OSP podaním návrhu voči pôvodne žalovanému Mestu D. a jednak voči ďalším účastníkom konania vo forme predbežného opatrenia, ktorým by bolo zakázané vykonať právny úkon smerujúci k prechodu alebo prevodu nehnuteľnosti na tretiu osobu. Podľa názoru žalovanej si súd prvej inštancie účelovo vysvetlil aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo 186/2010. Sugestívnym spôsobom sa snaží navodiť dojem, že dovolací súd ako keby chcel ešte povedať niečo viac, avšak to nemohol urobiť vzhľadom na rozsah vymedzenia dovolacej otázky. Najvyšší súd SR jasne uviedol, že platnosť dobrovoľnej dražby možno napadnúť len v samostatnom konaní. Žalovaná ďalej argumentuje tým, že v danej veci existuje prekážka právoplatne rozhodnutej veci s poukazom na výsledok konania OS Prešov 13C 306/2004, kde sa riešil totožný objekt predmetu sporu a totožné pozemky. Rozhodnutiami súdu sa riešila otázka nemožnosti vec vydať osobe žalobcu, ktorý je totožný s osobou žalobcu v tomto konaní, nielen na základe preukázania jeho vlastníckeho práva skrz vydržania Mesta D., ale z dôvodu neexistencie rozhodnutia o neplatnosti dobrovoľnej dražby. Touto otázkou sa zaoberali súd prvej aj druhej inštancie a podstatnou skutočnosťou je, že oba sudy pri vedomosti o rozhodnutí NS SR sp. zn. 2MCdo 20/2011 sa s názorom dovolacieho súdu nestotožňovali a nepovažovali to za prameň múdrosti. Sudy nemali za preukázanú otázku neplatnosti nadobudnutia pozemkov československým štátom a následne Mestom D. a jej prípadnej neoprávnenej dražby, preto sa jedná o prekážku res iudicata. Totožne sa v tomto konaní skúmali všetky otázky, kde cieľom konania bol len formálny petit, že vec patrí do dedičstva po právnom predchodcovi žalobcu. Je nemysliteľné v rámci právnej istoty, že by v priebehu 13 rokov trvajúceho súdneho konania nedošiel súd prvej a druhej inštancie k záveru, aj po existencii uznesenia NS SR 2MCdo 20/2011, že by totožná osoba žalobcu v predchádzajúcom konaní, ako aj v totožnom konaní, bola niekedy vlastníkom sporných pozemkov. Sudy v predchádzajúcom konaní sponchybovali prídelové listiny a žalobu zamietli z dôvodu absencie naliehavého právneho záujmu. Žalovaná ďalej vytyka súdu prvej inštancie, že nevykonala jej výsluch v konaní, aj keď to jej právny zástupca na pojednávaní navrhol. Na základe všetkých týchto dôvodov žalovaná navrhla podanému odvolaniu vyhovieť.

10. Žalobca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že v žalobe zo 06.12.2001 sa podrobne, chronologicky a systematicky vyjadril k mnohým právnym otázkam a jednou z nich je otázka vlastníctva sporných pozemkov C. G. - poručením žalobcu, ktorý sa stal ich nespochybniteľným vlastníkom na základe prídelu - výmer z 03/1948, ktorý bol potvrdený prídelovou listinou, čomu zodpovedá dobový zápis v pozemkovej knihe a k uvedenej otázke sa vecne vyjadril Okresný súd Prešov v bode 8 - 11 a 36 - 42 rozsudku. Zdôraznil, že v prospech poručeného žalobcu od roku 1994 svedčalo vlastnícke právo zapísané už aj v katastri nehnuteľností, kedy si ho právny predchodca dal formálnoprávne zapísať na základe týchto verejných listín, pričom zápis katastra svedčal o vlastníckom práve ešte takmer 7 rokov po jeho smrti. Poručením žalobcu počas svojho života sporný pozemok alebo jeho časť nikdy nescudzil. V tomto období sa poručením žalobcu a následne aj po jeho

smrti žalobca aktívne domáhal vyporiadania vlastníctva z dôvodu duplicity zápisu, neskôr aj žalobca na orgánoch verejnej moci dopytmi, podnetmi, žiadosťami o vysporiadanie a podobne. Uvedené vyvracia tvrdenia v odvolaní, že porúčiteľ žalobcu bol nedbalým vlastníkom a neprejavoval záujem o pozemky a špekuláciám žalovanej, že mohlo dôjsť k vydržaniu pozemkov Mestom D. a keď s touto námietkou sa súd prvej inštancie správne vysporiadal. Na základe delimitačných protokolov č. 10 a 11 mali byť sporné pozemky len v správe Mesta D., právne boli v jeho vlastníctve od roku 1992 tým, že správa katastra povolila na ich základe celému súpisu nehnuteľností zápis vlastníckeho práva. Zároveň od roku 1994 bolo zapísané vlastníctvo k sporným pozemkom aj v prospech porúčiteľa žalobcu, čím vznikla duplicita vlastníctva k pozemkom. Uvedené si predstavitelia mesta uvedomovali a z toho dôvodu bolo aj naformulované znenie bodu 4.5 Kúpnej zmluvy z 15.02.2006. Aj žalobca súhlasí s právnym posúdením veci, tak ako to realizoval súd prvej inštancie v nadväznosti na závery vyjadrené v rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 2MCdo 20/2011. Toto rozhodnutie bolo publikované v Zbierke rozhodnutí ako R 61/2014 a v tejto právnej otázke predstavuje ustálenú rozhodovaciu prax slovenských súdov. Toto bolo skonštatované aj Veľkým senátom občianskoprávneho kolégia NS SR v jeho uznesení IV. Cdo 1/2019. Preto vyjadrenia žalovanej, že rozhodnutie R 61/2014 nie je tzv. prameňom múdrosti a vraj Najvyšší súd SR takto nemôže šíriť právne dezinformácie, vyznievajú ako frustrácia z napadnutého rozhodnutia svedčiaca o neznalosti právnej problematiky. Žalobca upriamil pozornosť odvolaciemu súdu aj na ďalšie rozhodnutia, ktoré riešili podobnú problematiku ako v prejednávanej veci a to rozsudok KS Prešov sp. zn. 20Co 123/2011, keď aj uvedený rozsudok popisuje úmyselné reŕazenie scudzených nehnuteľností v krátkom časovom slede za sebou počas prebiehajúceho súdneho konania za účelom sŕazenia uplatnenia si práv skutočného vlastníka, identické námietky protistrany ako v tomto spore, napr. že voči dražbe neboli podané námietky, čím vyvodzuje nenapadnuteľnosť vlastníctva, názor o prelomení zásady „nemo plus iuris“ tým, že udelenie príklepu na dražbe predstavuje vždy originálny spôsob nadobudnutia vlastníctva atď., keď tieto námietky sú rovnaké ako v podanom odvolaní žalovanej. Súhlasí tiež s argumentáciou súdu prvej inštancie v tom, ako sa vyporiadal s námietkou prekážky veci rozhodnutej.

11. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

12. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle zásad vyjadrených v § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP, spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej opodstatnené nie je.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci, nevykonaním navrhovaných dôkazov a neobstátim zisteného skutkového stavu.

15. Odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu, ktorý obstoí v konfrontácii s požiadavkami kladenými na kvalitu súdnych rozhodnutí. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie. Keďže odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvoinštančné konanie a konanie odvolacie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, odvolací súd v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia.

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonom

zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (do pozornosti rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Pod porušením práva na spravodlivý proces je potrebné rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Odvolací súd v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie a v jeho postupe, ktorý vyústil do prijatia rozhodnutia, naznačené pochybenia neidentifikoval.

18. K odvolacej námietke žalovanej v zmysle tom, že prejednaníu veci v tomto konaní bráni prekážka právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu medzi stranami sporu v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 13C 306/2004, odvolací súd poukazuje na ust. § 230 CSP, podľa ktorého ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

19. Negatívna stránka materiálnej právoplatnosti sa prejavuje ako nezmeniteľnosť rozhodnutia a spôsobuje tzv. prekážku právoplatne rozhodnutej veci, čo znamená, že o tej istej veci, o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo, nemožno rozhodovať opäť. Ide o procesné vyjadrenie ústavnoprávnej zásady - nikdy nie dvakrát o tej istej veci. Existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex officio. Teória procesného práva vymedzuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci dvoma kritériami a to totožnosťou osôb (sporových strán) a totožnosťou predmetu konania. O totožnosť osôb ide vtedy, ak sa v konaní zúčastňujú tie isté osoby ako v konaní ukončenom právoplatným rozhodnutím súdu s tým, že procesné postavenie týchto osôb je v tejto súvislosti bez významu. V otázke predmetu konania zástancovia predmetu konania v užšom zmysle slova tvrdia, že je to žalobný nárok (žalobný petit), ktorý sa má stať súčasťou výroku rozhodnutia, ak súd žalobe vyhovie. Zástancovia predmetu konania v širšom zmysle slova chápu tento predmet konania ako žalobný nárok spolu so skutkovým odôvodnením, z ktorého by mal žalobný návrh vyplývať. K tomuto názoru sa prikláňa aj prevažná väčšina predstaviteľov právnej teórie. Podmienky totožnosti strán sporu a totožnosti predmetu konania musia byť splnené súčasne.

20. O prekážku veci rozsúdenej podľa § 159 ods. 3 OSP (teraz § 230 CSP) nejde, ak predchádzajúcim rozsudkom bola určujúca žaloba zamietnutá bez toho, aby súd záväzne posúdil existenciu právneho vzťahu medzi účastníkmi konania (R 15/2005).

21. Ak súd právoplatným rozhodnutím zamietne určovaciu žalobu bez toho, aby záväzne posúdil existenciu (neexistenciu) práva alebo právneho vzťahu medzi účastníkmi, nejde o rozhodnutie, ktoré by zakladalo prekážku právoplatne rozhodnutej veci podľa § 159 ods. 3 OSP (teraz § 230 CSP) pre novú určovaciu žalobu (Zo súdnej praxe č. 19/2004).

22. Ako je zrejmé z obsahu spisu, predmetom tohto konania je novovytvorená parcela CKN XX/XX - ostatná plocha vo výmere 3467 m² vytvorená geometrickým plánom č. XXXXXXXX-XX/XXXX z časti parcel CKN XX/X, zapísanej na LV č. XXX, kat. úz. H., CKN XX/X, CKN XX/X, CKN XX/X, CKN XX/XX a CKN XX/XX, ktoré všetky sú zapísané na LV č. XXX, kat. úz. H.. Podľa uvedeného geometrického plánu nebolo sporné, že táto novovytvorená parcela bola súčasťou pôvodnej mpč. XXX/XX, kat. úz. H.. Žalobou v tomto konaní žalobca žiada určiť, že táto novovytvorená parcela CKN XX/XX patrí do dedičstva po jeho právnom predchodcovi, otcovi, C. G., nar. XX.XX.XXXX, zomrelom XX.XX.XXXX.

23. V konaní Okresného súdu Prešov sp. zn. 13C 306/2004 žalobca podal dňa 22.12.2004 žalobu proti Mestu Prešov o vydanie nehnuteľnosti - časti parcely KN XXX/XX vo výmere 3086 m², ktorá bola súčasťou parcely XX/X a XX/X, zapísaných na LV č. X, kat. úz. H., argumentujúc tým, že túto nehnuteľnosť vlastnil jeho otec na základe Výmeru o vlastníctve pôdy z 18.03.1948, žalobca je jeho právnym nástupcom a túto nehnuteľnosť zdedil. Uvádzal, že vlastníctvo k tejto nehnuteľnosti neprešlo na bývalý československý štát, v dôsledku čoho sa jej vlastníkom nestalo ani Mesto D.. V uvedenom konaní Mesto D. na nariadených pojednávaniach deklarovalo záujem o dohodu so žalobcom, avšak následne

kúpnu zmluvou z 15.02.2006 odpredalo pozemky, vrátane tých, ktoré boli predmetom uvádzaného konania, 1. tenisovému klubu Prešov. V dôsledku ďalších prevodov v priebehu konania došlo k zámeň žalovanej strany na 1. tenisový klub Prešov, následne na žalovanú Mgr. K. F. (darovacia zmluva z 21.12.2006) a neskôr na spoločnosť DOBRO, s.r.o., Prešov (dobrovoľná dražba uskutočnená na návrh žalovanej dňa 17.09.2007). Uznesením z 29.10.2013 č.k. 13C 306/2004-432 Okresný súd Prešov pripustil do konania vstup ďalšieho žalovaného a to opäť Mgr. K. F. a rozhodol v poradí druhým rozsudkom dňa 30.06.2016 tak, že žalobu voči žalovaným spoločnosti DOBRO, s.r.o. a Mgr. K. F. zamietol. Išlo o žalobu o vydanie pozemku - parcely CKN XX/XX vo výmere 3467 m², kat. úz. H. a určenie, že priamo žalobca je jej výlučným vlastníkom (zmena žaloby pripustená na pojednávaní konanom dňa 30.06.2016). Takto podaná žaloba bola zamietnutá v dôsledku absencie naliehavého právneho záujmu na určení, že žalobca je vlastníkom tejto nehnuteľnosti a pre nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobcu na žiadanom určení, keďže žalobca po svojom právnom predchodcovi sporný pozemok nededil, predmetom dedenia bola len časť pozemku, ktorý patril jeho otcovi, keďže žalobca nadobudol dedením len parcelu vo výmere 2853 m² v extraviláne a teda mimo sporných pozemkov. Súd poukázal na to, že nie je možné obchádzať zákonný postup pri prejednaní dedičstva, a to aj v prípade, ak žalobca je jediný dedič po poručiteľovi. Súd prvej inštancie sa vtedy pre úplnosť vyjadroval aj k tomu, že z Výmeru o vlastníctve pôdy nevyplýva vlastnícke právo právneho predchodcu žalobcu. Označenie prídelcu mal za neurčité s tým, že nemožno z neho vyvodiť, že ide o sporný pozemok, vo výmere je ako prídelca označený C. G., poukazoval na možné vydržanie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti Mestom D. s tým, že titulom pre dobromyseľnosť držby je delimitačný protokol a že pokiaľ dražba nebola zákonným spôsobom zrušená alebo určená za neplatnú, uvedené vedie k absolútnemu zániku vlastníctva predchádzajúceho vlastníka. Tento rozsudok odvolací súd potvrdil rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 17Co 80/2017-607 z 11.07.2017. Odvolací súd rozsudok potvrdil na tom skutkovom a právnom základe, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem a svoju vecnú legitímáciu v spore. Zdôrazňoval, že nehnuteľnosť, ku ktorej sa domáha určenia vlastníckeho práva a jej vydania, je nehnuteľnosťou, ktorá nebola dedičsky prejednaná po jeho právnom predchodcovi, otcovi a aj keď je univerzálnym dedičom, musí táto nehnuteľnosť byť prejednaná v dedičskom konaní. Až potom sa môže žalobca domáhať svojich nárokov ako prípadný vlastník. Zároveň uviedol, že pokiaľ prvoinštančný súd hodnotil správnosť prídelovej listiny, resp. ju preskúmaval, ide v tejto súvislosti len o podporné stanovisko, keďže základom pre zamietnutie žaloby bola nedostatočná vecná legitímácia a naliehavý právny záujem na žiadanom určení zo strany žalobcu.

24. Odvolací súd tak v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že v predchádzajúcom spore (OS Prešov sp. zn. 13C 306/2004) predmetom konania bolo určenie vlastníckeho práva k totožným nehnuteľnostiam, ale priamo v prospech žalobcu, avšak v prebiehajúcom konaní takýto predmet sporu nie je daný, keďže žalobca sa domáha určenia rozsahu dedičstva jeho právneho predchodcu, a teda určenia, že jeho právny predchodca bol ku dňu svojej smrti vlastníkom danej nehnuteľnosti. Napriek totožnosti strán sporu tak nemožno vyhodnotiť, že by vzhľadom na uvedené bola splnená aj požiadavka totožnosti predmetu konania a už len z tohto dôvodu prejednaní veci nebráni prekážka právoplatne rozhodnutej spomínanej inej právnej veci. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti správne akcentoval, že k zamietnutiu žaloby v predchádzajúcom spore došlo výlučne z dôvodu nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu a s tým súvisiaceho nedostatku naliehavého právneho záujmu na takto koncipovanej určovacej žalobe, keďže priamo žalobcovi nesvedčil žiadny titul nadobudnutia vlastníctva k nehnuteľnosti, ktorá mohla nanajvýš patriť do dedičstva po jeho právnom predchodcovi so zdôraznením, že súdne konanie nemôže nahrádzať konanie dedičské.

25. Odvolacia námietka žalovanej týkajúca sa existencie prekážky rozsúdenej veci (res iudicata) tak opodstatnená nie je.

26. K veci samej odvolací súd uvádza, že Výmerom o vlastníctve pôdy vydanom Poverením pôdohospodárstva a pozemkovej reformy podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR po bývalej vlastníčke G. K., boli pridelené poľnohospodárske nehnuteľnosti v kat. úz. H., právnomu predchodcovi žalobcu C. G., okrem iného išlo aj o nehnuteľnosť označenú v prídelovom pláne VI č. X, parcela č. H., roľa vo výmere 0,7912 ha. V článku IV. bod 1 Výmeru sa konštatuje, že tento výmer je verejnou listinou dokazujúcou vlastnícke právo prídelcu k pridelenej poľnohospodárskej nehnuteľnosti s tým, že výmer bol vydaný dňa 18.03.1948. Na druhej strane tohto výmeru je síce ako prídelca uvedené meno C. G. ale aj odvolací súd túto zmenu priezviska považuje za zrejmu nesprávnosť - chybu v písaní, tak ako to konštatoval prvoinštančný súd. Rozhodujúce je, aký je údaj o prídelcovi uvedený na prvej strane výmeru, kde ako

prídelca je označený C. G., taktiež v predložennom zozname prídelcov je pod poradovým číslom XX ako prídelca uvedený C. G. s pridelenou výmerou pozemkov zhodnou v porovnaní s Výmerom o vlastníctve, v konečnom prídelovom pláne z 10.02.1950 je pod č. XX uvedený C. G. a takto označený prídelca je napokon uvedený aj v prídelovej listine vydannej bývalým ONV, odborom pôdohospodárstva v D. dňa 05.08.1963. Podľa potvrdenia bývalého ONV v D. - finančného odboru je zrejmé, že C. G. mal osobné vlastníctvo pozemkovej reformy vyrovnané (č.l. 18).

27. Podľa § 1 ods. 2 Nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. výmer o vlastníctve pôdy je verejnou listinou dokazujúcou vlastnícke právo prídelcu k pridelenej pôdohospodárskej nehnuteľnosti, na základe ktorej príslušný knihovní súd urobí záznam vlastníckeho práva v prospech prídelcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia.

28. Predmetné rozhodnutie, ktoré je treba charakterizovať ako správny akt, bolo vydané orgánom na to oprávneným v medziach jeho právomoci, je právoplatné a vykonateľné, považuje sa preto za právne správne s tým, že pokiaľ ide o jeho vecnú správnosť, táto nemôže byť v súčasnosti skúmaná všeobecným súdom. Aj u predmetného rozhodnutia platí, že sa prezumuje jeho správnosť, pokiaľ sa nepreukáže, že bolo vymedzeným postupom opravené alebo zrušené (do pozornosti rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 123/2003).

29. Z obsahu vykonaného dokazovania nevyplýva, že by k jeho zrušeniu v právnych predpisoch ustanoveným postupom došlo.

30. Aj podľa odvolacieho súdu závery vykonaného dokazovania podporujú záver, že prídelcom sporného pozemku bol otec žalobcu, jemu pridelené pozemky zodpovedali parcele neskôr označenej ako EN XXX/XX (mpč. XXX/XX), kat. úz. H. a tej zodpovedali, okrem už zdedených pozemkov (EKN XXX/XX - orná pôda vo výmere 2853 m², LV č. XXX, kat. úz. H. a EKN XXX/XX - orná pôda o výmere 198 m², LV č. XXXX, kat. úz. F.) aj sporné parcely zodpovedajúce novovytvorenej CKN XX/XX geometrickým plánom z 22.06.2016.

31. K namietanému Výmeru o vlastníctve pôdy z 18.03.1948 je potrebné uviesť, že tento bol vydaný podľa Nariadenia SNR č. 104 z 23.08.1945 Zb. SNR v znení Nariadenia č. 64/1946 Zb. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa. V takto vydávaných výmeroch sa označovali pridelené poľnohospodárske pozemky podľa prídelového plánu, v ktorom boli nehnuteľnosti označované práve podľa spomínaného prídelového plánu s vyznačením výmery, ktorá však nemusela byť totožná s výmerou konkrétnej pozemnoknižnej parcely. Podľa § 6 tohto nariadenia bol totiž stanovený limit pre prídel tak, že pôdohospodársky majetok bolo možné prideliť do vlastníctva deputátnikovi, poľnohospodárskemu roľníkovi vo výmere do 8 ha ornej alebo 12 ha poľnohospodárskej pôdy, najmenej 5 ha ornej pôdy (písm. a)) a vypracoval sa prídelový plán s rozvrhom prídelových cien. Obsah LV č. XXX (č.l. 19) zároveň potvrdzuje, že právny predchodca žalobcu bol na základe takto vydaného výmeru zapísaný ako výlučný vlastník EKN XXX/XX vo výmere 8.011 m².

32. K námietke výmery prideleného pozemku odvolací súd tiež konštatuje, že už v čase pozemkovej knihy (do 01.01.1951) platila doktrína o tom, že pozemková kniha nezodpovedá za výmeru. Pozemková kniha v ďalšom období až do 01.04.1964 mala už len evidenčný charakter. Prípadná chybná výmera dotknutého pozemku, či už na účely prechodu alebo prevodu izolovane nespôsobovala neúčinnosť prevodu alebo prechodu nehnuteľnosti. Dôležitá je v tomto smere identifikácia dotknutého pozemku, ktorá bola nepochybným spôsobom vykonaná až uvádzaným geometrickým plánom z 22.06.2016.

33. Predmetom dedenia po právnom predchodcovi žalobcu, ktorý zomrel 26.12.1997, bola okrem inej parcela KN XXX/XX, zapísaná na LV č. XXX, kat. úz. H., avšak už len vo výmere XXXX m² (po oprave výmery príslušným katastrálnym úradom vykonanej rozhodnutím Správy katastra D. zo 16.02.2004, bod 13. rozsudku) a tiež parcela KN XXX/XX - orná pôda vo výmere 197 m², zapísaná na LV č. XXXX, kat. úz. F.. Nebolo sporné, že tieto nehnuteľnosti dedením nadobudol žalobca ako jediný zákonný dedič osvedčením o dedičstve zo dňa 05.11.2004.

34. Napriek tomu, že právny predchodca žalobcu sa na základe spomínaného Výmeru o vlastníctve stal vlastníkom parcely EKN XXX/XX, neskôr k časti tohto pozemku bolo zapísané vlastnícke právo

pre bývalý československý štát a to bez uvedenia a konkretizácie právneho dôvodu nadobudnutia vlastníctva. Išlo konkrétne o parcelu KN XX - ihrisko vo výmere 7945 m², ktorá bola zapísaná na LV č. X, kat. úz. H. vo vlastníctve československého štátu - MNV H. bez zápisu titulu nadobudnutia vlastníctva. Z vykonaného dokazovania pritom nevyplývalo, že by k zrušeniu výmeru o vlastníctve pôdy pre právneho predchodcu žalobcu došlo postupom ustanoveným v príslušných právnych predpisoch.

35. Ihrisko nachádzajúce sa v H.u bolo neskôr zapísané na LV č. 2, kat. úz. H. ako parcela CKN XX/X - ostatná plocha o výmere 7192 m². Delimitačnými protokolmi č. 10 a 11 bol zaznamenaný prevod nehnuteľností zapísaných na LV č. 1 a 2 v kat. úz. U. H., E. a H. z československého štátu na Mesto D. a to s účinnosťou k 15.04.1992.

36. Súd prvej inštancie sa správne zaoberal tým, či Mesto D. ako subjekt odlišný od bývalého československého štátu, v dôsledku uvedeného postupu mohlo nadobudnúť vlastnícke právo k danej nehnuteľnosti vydržaním so začiatkom plynutia zákonom určenej 10-ročnej vydržacej lehoty od 15.04.1992 (§ 129 ods. 1, § 130 ods. 1 a § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

37. Vydržanie patrí k všeobecným originálnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva a pojmovo predstavuje nadobudnutie vlastníckeho práva dlhodobou držbou oprávnenou osobou, ktorá nie je vlastníkom. K zákonným predpokladom vydržania patria:

a) nadobúdateľ, je oprávneným držiteľom veci po celú vydržaciú dobu,

b) nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav užívania predmetu vydržania počas zákonom stanovenej doby (pri nehnuteľnostiach 10 rokov).

Plynutie vydržacej doby je pretrhnuté vtedy, ak držiteľ prestane byť dobromyseľný alebo prestane nakladať s vecou ako so svojou. Držba je faktický stav, pri ktorej má držiteľ vec vo svojej moci, užíva túto vec a požíva plody a úžitky z tejto veci, disponuje ňou, prípadne vykonáva činnosť, ktorá pripúšťa trvalý alebo opätovný výkon. Tento objektívny stav je v niektorých prípadoch doplnený aj subjektívnym presvedčením držiteľa, že vec, s ktorou nakladá alebo právo, ktoré vykonáva mu patrí. V takomto prípade ide o oprávnenú držbu, ktorou sa od neoprávnenej držby odlišuje práve subjektívnym stavom existujúcim u držiteľa a to jeho dobromyseľnosťou v tom, že mu vec alebo právo skutočne patrí. Oprávnená a teda chránená držba je výlučne takým faktickým stavom, pri ktorom sú súčasne splnené oba pojmové znaky a to dobromyseľnosť držiteľa, že mu vec patrí, ktorá vychádza z presvedčenia o tom, že mu vec patrí a z toho, že toto presvedčenie má oporu v skutkových okolnostiach, ktoré nasvedčujú tomu, že vec by mohla držiteľovi vlastnícky patriť.

38. Podľa predložených listinných dôkazov je zrejmé, že právny predchodca žalobcu ešte v priebehu roka 1997 (č.l. 30) požiadal Mesto D. o majetko-právne vyporiadanie nehnuteľnosti, a to parcely mpč. XXX/XX, nachádzajúcej sa v kat. úz. H. a upozornil Mesto D., že on je vlastníkom tejto nehnuteľnosti. Mesto D. listom z 28.10.1997 právnemu predchodcovi žalobcu oznámilo, že pokiaľ má oprávnený dôvod, že prechod vlastníckeho práva k jeho nehnuteľnosti prešiel na bývalý čl. štát a následne na Mesto D. bez právneho dôvodu, odporúča obrátiť sa so žiadosťou o prešetrenie na Okresný úrad v D. - odbor katastrálny, ktorý prevádza zápisy k nehnuteľnostiam.

39. V tejto súvislosti napokon nemožno opomenúť aj vyjadrenia Mesta D. prezentované jeho zástupcom v konaní OS Prešov sp. zn. 13C 304/04 v dobe, kedy bol tento subjekt pasívne legitimovanou stranou a kedy zdôrazňoval, že právneho predchodcu žalobcu považuje za jedného z pôvodných vlastníkov predmetných nehnuteľností, s ktorými má byť uzatváraná mimosúdna dohoda, resp. v prípade keď 1. tenisový klub Prešov, s ktorým bolo Mesto Prešov v rokovaní, nebude súhlasiť s finančným vyporiadáním týchto pôvodných vlastníkov, Mesto D. podá návrh na zrušenie uznesenia Mestského zastupiteľstva, ktorým bol schválený majetkový prevod na 1. tenisový klub Prešov a žalobcu bude odškodňovať priamo mesto (č.l. 46 spomínaného spisu). Práve z tohto dôvodu bol v poradí v prvej zmluve týkajúcej sa predmetu sporu uzatvorenej medzi Mestom D. ako predávajúcim a kupujúcim 1. tenisovým klubom Prešov v článku IV. bod 4.5 deklarovaný záväzok kupujúceho zmluvne vysporiadať pozemky pod ihriskom s ich pôvodnými vlastníkmi.

40. Súd prvej inštancie tak správne uzavrel, že Mesto D. nemohlo nadobudnúť predmetnú nehnuteľnosť vydržaním pre neuplynutie zákonom určenej 10-ročnej vydržacej doby, v priebehu ktorej sa právny predchodca žalobcu preukázateľne domáhal svojich nárokov, žiadal majetko-právne vysporiadať pozemok mpč. XXX/XX v kat. úz. H. a vo vzťahu k Mestu D. oznámil, že táto nehnuteľnosť je jeho

vlastníctvom. Pokiaľ ide o bývalý československý štát - MNV H. (č.l. 27), tento, ako už odvolací súd uvádzal, bol síce zapísaný ako vlastníč parcell KN XX - ihrisko vo výmere 7945 m² na LV č. X, avšak bez uvedenia konkrétneho nadobúdacieho titulu k tejto nehnuteľnosti. Dobromyseľnosť Mesta D., ale aj jeho právneho predchodcu, bývalého československého štátu je tak so zreteľom na uvedené vylúčená.

41. Opodstatnenou napokon nebola ani námietka týkajúca sa nadobudnutia nehnuteľnosti dobrovoľnou dražbou konanou dňa 17.09.2007 a teda v priebehu konania Okresného súdu Prešov sp. zn. 13C 306/04 spoločnosťou DOBRO, s.r.o. so sídlom v Prešove v čase, keď žalovanou sa stala Mgr. K. F., ktorú zastupoval JUDr. Ján Garaj, ktorý bol zároveň aj dražobníkom danej dobrovoľnej dražby. Odvolací súd nijako nespochybňuje závery Najvyššieho súdu SR vyjadrené v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 186/2010 zo dňa 16.12.2010, ktoré bolo vydané opäť v konaní OS Prešov sp. zn. 13C 306/04. Dovolací súd zodpovedal zadanú dovolaciu otázku a uviedol, že neplatnosť dobrovoľnej dražby môže vysloviť iba súd v občianskom súdnom konaní, ktoré začalo podaním návrhu na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. Otázku neplatnosti dobrovoľnej dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní než v konaní podľa uvedeného ustanovenia a to ani ako otázku predbežnú. Súd prvej inštancie však správne akcentoval, že dovolací súd poznamenal, že v rámci, ktorý bol odvolacím súdom vymedzený pripustením dovolania, nebolo možné zaoberať sa otázkou, aké právne dôsledky má pri dobrovoľnej dražbe skutočnosť, že oprávnená osoba neuplatnila právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby na súde do 3 mesiacov odo dňa príklepu a rovnako nebolo možné posudzovať správnosť právnych názorov súdov nižších stupňov na to, kto je oprávnený navrhnúť dobrovoľnú dražbu a kto je jej účastníkom. Dovolací súd sa teda ďalej nezaoberal dôsledkami, ktoré nastanú v prípade, ak navrhovateľ dražby nehnuteľnosti nie je ich vlastníkom, tak ako to predpokladá § 7 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z.

42. Dôsledkami absentujúceho vlastníctva nehnuteľnosti u navrhovateľa dobrovoľnej dražby sa však podrobným spôsobom zaoberal Najvyšší súd SR v inom rozhodnutí, konkrétne v uznesení z 18.12.2012 sp. zn. 2MCdo 20/2011, ktorého závery sú aj podľa odvolacieho súdu použiteľné pre prejednávajú právnu vec a ktorého obsah presne popísal súd prvej inštancie v bodoch 44., 45. a 46. preskúmaného rozsudku.

43. Uvedené rozhodnutie bolo uverejnené v stanoviskách a rozhodnutiach vo veciach občianskoprávných v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR 4/2014, podľa ktorého „ak ten, vec ktorého bola dražená v rámci dobrovoľnej dražby, nebol jej vlastníkom, nestal sa vydražiteľ príklepom a zaplatením ceny dosiahnutej vydražením vlastníkom draženej veci, a to ani v prípade, že bol inak zachovaný postup podľa § 10 až § 33 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách v znení neskorších predpisov“.

44. Dovolací súd zdôraznil, že zmluvné prevody vlastníckeho práva sú v Slovenskej republike v zásade založené na princípe, že nikto nemôže previesť na iného viac práv, než sám má. Inak povedané, ani existencia platnej zmluvy medzi prevodcom a nadobúdateľom nemôže spôsobiť prevod vlastníckeho práva na nadobúdateľa, ak prevodca sám nebol vlastníkom. Niet preto dôvodu, prečo by sa zásada „nemo plus iuris“ nemala vzťahovať aj na ďalší inštitút zmluvnej povahy - dobrovoľnú dražbu. Ani platná dobrovoľná dražba, proti ktorej v lehote uvedenej v § 21 zákona č. 527/2002 Z.z. nebola podaná žaloba o neplatnosť, nemôže mať preto za následok nadobudnutie vlastníckeho práva vydražiteľom, ak navrhovateľ dražby (alebo záložca) nebol sám vlastníkom predmetu dražby.

45. Príklep v dobrovoľnej dražbe udeľuje licitátor, ktorým je podľa § 9 ods. 1 a 2 tohto zákona zamestnanec dražobníka, ktorý je oprávnený robiť na dražbe úkony v mene a na účet dražobníka. Dražobník je podľa § 6 ods. 1 až 3 tohto zákona podnikateľ, ktorý organizovanie dobrovoľných dražieb vykonáva ako svoje podnikanie na základe živnostenského oprávnenia. Z toho je zrejmé, že činnosť licitátora a dražobníka pri dražbe je činnosťou súkromnoprávného charakteru a nejde o výkon verejnej moci.

46. Dobrovoľná dražba, ktorej navrhovateľom nie je skutočný vlastníč, je konaním, ktoré sa vedie mimo vôle skutočného vlastníka a ktoré prebieha bez kontroly orgánom verejnej moci. Podľa názoru Najvyššieho súdu je nezlučiteľné s ústavnou zásadou rovnosti všetkých subjektov v právach (článok 12 ods. 2 Ústavy SR), aby právne úkony určitých subjektov zasahovali do právneho postavenia tretej osoby bez jej súhlasu.

47. Nie je najmenší dôvod neaplikovať túto doktrínu aj na žalobcu, ktorý rovnako nebol účastníkom dobrovoľnej dražby (do pozornosti tiež rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 20Co 17/2022).

48. Prioritným problémom prejednávanej veci bolo preukázanie vlastníctva spornej nehnuteľnosti. Ako už odvolací súd vyššie uvádzal, právny predchodca žalobcu sa nepochybne na základe výmeru vydaného Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy podľa § 1 ods. 1 Nariadenia č. 104/1946 Zb. stal vlastníkom prejednávaného pozemku od roku 1948 a nebolo zistené, na základe akého právneho titulu bolo k časti tejto nehnuteľnosti zapísané vlastnícke právo na československý štát. Napriek tomu, že zástupca Mesta D. v predchádzajúcom spore 13C 306/04 ako žalovaná strana nespochybňoval vlastnícke právo právneho predchodcu k predmetu sporu s tým, že „všetko speje k mimosúdnej dohode“ (pojednávanie 18.01.2006) následne ako predávajúci uzatvoril kúpnu zmluvu č. X/XXXX s kupujúcim 1. tenisovým klubom Prešov, jej predmetom bolo okrem iných aj futbalové ihrisko a parcela KN XX/X, zapísaná na LV č. X, kat. úz. H. so záväzkom kupujúceho zmluvne vysporiadať pozemky pod futbalovým ihriskom s ďalšími pôvodnými vlastníkmi.

49. Dňa 21.12.2006 bola uzatvorená darovacia zmluva medzi 1. tenisovým klubom Prešov ako darcom a Mgr. K. F. ako obdarovanou, ktorej predmetom boli všetky nehnuteľnosti nadobudnuté darcom predchádzajúcou kúpnu zmluvou.

50. Dňa 17.09.2007 sa uskutočnila už uvádzaná dobrovoľná dražba na návrh žalovanej, ktorej predmetom boli len parcely CKN XX/X a XX/X, kat. úz. H. s najnižším podaním 3.500.000,- Sk. Na túto sumu boli uvedené pozemky ohodnotené znalcom z odboru stavebníctva v znaleckom posudku č. XX/XXXX. Dražobníkom bol JUDr. Ján Garaj, dražby sa zúčastnil len jeden záujemca - spoločnosť DOBRO, s.r.o., Prešov, ktorá sa stala vydražiteľom týchto nehnuteľností za cenu 1,- Sk, v ktorej sa neskôr stal jediným spoločníkom a konateľom manžel žalovanej.

51. Napokon dňa 29.01.2013 bola uzatvorená podľa § 51 Občianskeho zákonníka zmluva o prevode nehnuteľností a splynutí práv a povinností medzi prevádzajúcim - spoločnosťou DOBRO, s.r.o., Prešov a žalovanou ako nadobúdateľom. Predmetom prevodu boli parcely CKN XX/X-XX, zapísané na LV č. XXX, kat. úz. H. a hnuťelné veci z dôvodu nezaplatenia sumy vo výške 250.000 eur zo zmenky vystavenej dňa 16.07.2012, čím sa strany dohodli, že povolením vkladu do katastra nehnuteľností medzi nimi dôjde k splynutiu vzájomných práv a povinností.

52. Všetky okolnosti týkajúce sa dôvodov a samotného priebehu dobrovoľnej dražby súd prvej inštancie popísal v bode 47. rozsudku, na ktorý odvolací súd odkazuje. Faktom spochybňujúcim celý proces dobrovoľnej dražby je aj vyjadrenie vtedajšieho právneho zástupcu žalovanej, ktorý vo veci OS Prešov sp. zn. 13C 306/04 k účelu dražby uviedol, že žalovaná nemala žiadne záväzky, ktoré by sa vyrovnávali touto dražbou (č.l. 150), neskôr tvrdil, že žalovaná mala záväzky voči vydražiteľovi, aj voči 1. tenisovému klubu Prešov (č.l. 198) a v prejednávanom spore si už na bližšie okolnosti veci nespomínal. Dobrovoľná dražba, z výsledku ktorej sa vydražiteľom sporných nehnuteľností stala spoločnosť DOBRO, s.r.o. sa konala za okolností, ktoré nemali žiadne ekonomické opodstatnenie (nehnuteľnosti vydražené za 1,- Sk).

53. K odvolacím námietkam žalovanej je potrebné poukázať aj na jeden z ostatných náleзов IV. ÚS 65/2019 z 26.01.2021 a na aplikačnú a záväznú judikatúru veľkého senátu Najvyššieho súdu vyjadrenú v uznesení sp. zn. 1VOBdo 2/2020 z 27.04.2021, ktorý zjednotil rozhodovaciu prax dovolacieho súdu a uviedol, že na základe absolútne neplatného právneho úkonu nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo, a to ani v prípade, že na jeho podklade bol uskutočnený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. S poukazom na právnu zásadu, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv, než sám má, nemôže platne previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti na inú osobu ten, kto je na základe absolútne neplatného právneho úkonu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastníkom nehnuteľností.

54. Prelomenie zásady „nemo plus iuris“ je potrebné vykladať reštriktívne, a preto nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka právna úprava umožňuje len v zákonoch upravených prípadoch, predstavujúcich výnimku zo zásady, že vlastnícke právo možno nadobudnúť len od vlastníka a len v týchto prípadoch zákon uprednostňuje ochranu dobromyseľného nadobúdateľa veci a umožňuje prelomenie uvádzanej zásady. Rozširovanie ochrany dobromyseľného nadobúdateľa nad konkrétne zákonné výnimky je neprípustné.

55. Postup žalovanej a jej právnych predchodcov nemožno priradiť medzi výnimky z nadobúdania vlastníctva, že vlastnícke právo možno nadobudnúť len od vlastníka, ktoré sú nasledovné:

- 1) neoprávnený dedič (§ 486 Občianskeho zákonníka),
- 2) obchodnoprávne vzťahy (§ 446 Obchodného zákonníka),
- 3) konkurzné konanie (§ 93 ods. 3 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii),
- 4) prevod cenných papierov (§ 19 ods. 3 Zákona o cenných papieroch),
- 5) exekúcia (upravené nepriamo v § 140 ods. 2 písm. l) v spojení s § 150 ods. 2 Exekučného poriadku).

56. Dobromyseľnosť nadobúdateľa sa má aj podľa názoru odvolacieho súdu posudzovať prísne, a teda, či so zreteľom na všetky okolnosti danej veci mohol byť nadobúdateľ dobromyseľný v čase nadobudnutia nehnuteľnosti, že predmetné nehnuteľnosti boli vo vlastníctve jeho právneho predchodcu a nie inej osoby. Súd prvej inštancie v kontexte uvedeného správne vyhodnotil všetky predchádzajúce prevody vlastníckeho práva k predmetu sporu (kúpna zmluva z 15.02.2006, darovacia zmluva z 21.12.2006, zmluva o prevode nehnuteľností a splynutí práv a povinností z 29.01.2013) ako absolútne neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže prevádzajúci týchto nehnuteľností neboli ich vlastníkami, zmluvy boli uzatvárané v rozpore so zásadou „nemo plus iuris“ a v rozpore s tým bola realizovaná aj dobrovoľná dražba dňa 17.09.2007 na návrh žalovanej, ktorá nebola vlastníkom dražených pozemkov, v dôsledku čoho nemohla byť navrhovateľom dražby podľa § 7 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov.

57. Súd prvej inštancie napokon v bode 29. rozsudku dostatočným spôsobom vysvetlil dôvody, pre ktoré neakceptoval návrh na výsluch žalovanej. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka v sebe obsahuje i právomoc súdu posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

58. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti správne akcentoval rozpor návrhu právneho zástupcu žalovanej na vykonanie jej výsluchu so zásadou hospodárnosti konania a zásadou sudcovskej koncentrácie upravenej v § 153 CSP. Je zrejmé, že súd prvej inštancie doručil priamo žalovanej predvolanie na pojednávanie ešte dňa 28.03.2002 s tým, že výsluch žalovanej žiadna zo strán sporu nenavrholala. Žalovaná vedela včas o termíne pojednávania, napriek tomu sa na pojednávanie konané dňa 06.04.2022 nedostavila a svoju neúčast žiadnym spôsobom neospravedlnila. Pokiaľ za tejto situácie súd prvej inštancie nevykonal výsluch žalovanej, ktorá sa na vytýčené pojednávanie nedostavila, svoj postup riadnym spôsobom odôvodnil a konal tak v rámci svojej právomoci.

59. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a rovnako práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je aj právo strany sporu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Toto právo však nie je právom absolútnym a neznamená povinnosť súdu odpovedať na každý jeden argument strany sporu. To znamená, že otázku, či súd splnil svoju povinnosť náležite odôvodniť svoje rozhodnutie, je potrebné posúdiť vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu. V naznačených súvislostiach odvolací súd považuje preskúmané rozhodnutie za dostatočne a presvedčivo zdôvodnené, tak ako to predpokladá ust. § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie dostatočným spôsobom odôvodnil svoje myšlienkové pochody, predstavy a úvahy, ktorými sa riadil. Hodnotiacia úvaha súdu prvej inštancie zodpovedá zásadám formálnej logiky a vychádza zo zisteného skutkového stavu.

60. Správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania. Za daného stavu odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

61. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a nasl. CSP. Vychádzajúc zo zásady úspechu v odvolacom konaní odvolací súd v plnej miere úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov tohto štádia konania vo vzťahu k žalovanej, keď o výške trov rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).

Dovolaateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).